

Въ ч. 6 пристигнали изъ Габрово и останалитѣ баталиони почти тичешкомъ и, безъ да отджхнатъ нито минутка, заловили позицията и часъгъ до 8 продължавали да стрѣлять. Въ този день защитницитѣ на прохода 14 атаки отблъснали и турцитѣ голѣми загуби претърпѣли.

Крестовский като въсхвалява военната доблестъ която за първъ пѣтъ срещналъ у турцитѣ, казва, че онзи който би писалъ военната история, билъ той приятель или врагъ, да не забравя че този проходъ е защишаванъ отъ една шена русси и българе противъ цѣлата Сюлейманъ-пашова армия и, справедливо да се произнесе за героизма на защитницитѣ на прохода.

На 12-й турцитѣ подчовили атаката и голѣми усилия полагаали да прекхснатъ съобщението на русситѣ съ Габрово а слѣдъ пладнѣ почнали да нападатъ на малката батарея расположена на скалитѣ на Св. Никола. Артилерийския огънь турцитѣ никакъ непрекратявали. Въ този день билъ ударенъ въ ногата ген. майоръ Драгомировъ и много офицери паднали. Отъ подолеский полкъ 7 души. Отъ волинский 11. Отъ стрѣлковата бригада 24 души. Отъ житомирский полкъ почти всички. Въ брянский полкъ щабъ-офицери неостанали. Въ много роти офицеритѣ били съвършено избити, нъ мжжки се защишавали.

Мнозина отъ раненитѣ отказвали да отиватъ въ болницата, като възразявали, че още могатъ да държатъ оржжие. Смъртъта за нищо незачитали.

Надвечеръ, когато Радецкий обиколилъ позициитѣ, въ преднята позиция съзрѣлъ единъ офицеринъ съ окървавено лице и нога, който станалъ на козирогъ, а пакъ 17-тѣ солдати подъ негова команда били избити.

— Какво е това у васъ, спхтъ ли? попиталъ Радецкий.

— Да Ваше превъсходителство, спхтъ, отговорилъ офицерина, спхтъ и нѣма да се пробудатъ — тѣ сж всички убити.

— А вий какво правите тукъ?

— Чакамъ своя редъ — това е била моята команда, казалъ офицерина тихо и спокойно.

Често пѣти се случвало, щото оржжието на нѣколко войници да се повреди и тѣ задружно на щикове прибѣгвали.

Единъ офицеринъ забелѣжилъ останалитѣ въ фронтъ такива солдати и попиталъ: Защо вий тукъ оставате? Ето че не може да стрѣляте!